Friesch Dagblad, 18 juni 2018, pagina 14.

Held

Tot op de huid

Christiaan Bakker

Ik groet mijn laatste patiënt en we nemen positief afscheid met de wederzijdse hoop elkaar niet meer binnen de ziekenhuismuren te hoeven treffen. Ik plof op mijn stoel en staar wat naar de als altijd vrolijke grijze man op de instructiefolder. Ik kan het opsteken van mijn hand nog net onderdrukken, neem een slok van het inmiddels koud geworden zwarte energievocht...

De dag zit er op. En het was goede dag! Met de patiënten ging het zoals verwacht en gehoopt; en voor een aantal nieuwe problemen hebben we gericht onderzoek ingezet. Het spreekuur verliep nagenoeg op tijd met als altijd een fijne samenwerking met mijn assistententeam. Maar het belangrijkste is: ik heb er een held bij!

De heer D. de Vries heb ik vanochtend op mijn spreekuur gezien voor het verwijderen van een van kleur veranderende moedervlek op zijn onderbeen. Eigenlijk heeft hij verder nergens plekken, alleen maar daar. Zijn ouders, die mee waren, maken zich zorgen.

Daan niet. Daan vind eigenlijk vooral mijn loep met speciale lamp (dermatoscoop) interessant. Aan de uitlopers onder mijn loep denk ik vooral aan een *Reed naevus*, een goedaardige moedervlek, die moeilijk te onderscheiden is van een kwaadaardige plek. Daan denkt nergens aan, eigenlijk heeft hij veel meer zin om te gaan voetballen, geeft hij aan.

Zijn ouders hebben gelukkig keurig de verdovende crème op het plekje gesmeerd. Dat helpt een beetje. ,,Nou Daan, nu ga ik even tekenen op je been, wat zal ik tekenen? Vind je een vis wat?"

Ik zie Daan een moment overwegen en hij ziet mij hopen dat hij niet nu opeens een luipaard of olifant wil zien. Maar de kerel van zes jaar oud is akkoord. Het wordt een vis. Ik gebruik de vis om mijn elipsje om de te verwijderen plek heen te tekenen. De coassistent stelt voor aan Daan om de vis te gaan vangen. ,,Maar dan moeten we 'm wel eerst wakker prikken."

Daan is het ermee eens. Er klinkt een eenmalig en rustig ,,au", ik hou de naald stil en heeeeeeel langzaam steeds een beetje verdoving erbij. ,,Nou Daan, laten we kijken of we de vis nog voelen." Daan voelt niks en kijkt naar zijn papa en zegt: ,,Nu gaan ze de vis vangen, heit!"

> Nou Daan, nu ga ik even tekenen op je been, wat zal ik tekenen? Vind je een vis wat?

We leggen uit dat we een speciaal doekje om de vis leggen zodat hij niet kan ontsnappen en draaien de doek zo dat Daan het uitsnijden niet hoeft te zien. Bij het uitsnijden en hengelen/hechten, kletsen we verder over zijn favoriete bezigheden op school en wat voor leuks hij straks met z'n papa gaat doen.

Zonder dat hij maar één traan gelaten heeft of in een arm heeft geknepen, ronden we het af en dekt de assistente het litteken toe met een pleister. Het dapperheidsdiploma neemt hij gelaten aan en high fivend laat hij ons allen versteld achter.

De ouders, zichtbaar opgelucht, beginnen aan de sprint om Daan bij te halen... Maar ook al halen ze hem bij, deze jonge held komt er zelf ook wel. Bink!

Christaan Bakker is dermatoloog in Nij Smellinghe in Drachten